

Врятовані хвостики

Кудлатий кіт Борисюк мешкає у Виставковому центрі в Києві у приміщенні льодової арени. Одного ранку він виявляє, що в сусідньому павільйоні волонтери облаштували тимчасовий притулок для тварин, яких евакуювали зі щойно звільнених від російських окупантів територій. Звісно ж, Борисюк іде знайомитися - і йому відкриваються щемкі історії тварин, урятованих з епіцентру бойових дій. Письменниця Настя Музиченко оповідає ці історії, створені на основі реальних подій, глибоко зворушливо, а водночас із м'якою й теплою усмішкою - так, щоб розчулити, але не травмувати маленького читача.

Настя Музиченко

Врятовані хвостики

намалювала
Марина Шутурма

Настя Музиченко

Врятовані Хвостики

Намалювала Марина Шугурма

Музиченко А. М.

Врятовані хвостики : повість-казка / А. М. Музиченко; іл. М. С. Шутурма — Тернопіль :
Видавництво Богдан, 2023. — 48 с. : іл.

ISBN 978-966-10-8797-1

© Музиченко А.М., 2023

© Шутурма М.С., ілюстрації, 2023

© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2023

Кудлатий кіт Борисюк мешкає у Виставковому центрі в Києві у приміщенні льодової арени. Одного ранку він виявляє, що в сусідньому павільйоні волонтери облаштували тимчасовий притулок для тварин, яких евакуювали зі щойно звільнених від російських окупантів територій. Звісно ж, Борисюк іде знайомитися — і йому відкриваються щемкі історії тварин, урятованих з епіцентру бойових дій.

Письменниця Настя Музиченко оповідає ці історії, створені на основі реальних подій, глибоко зворушливо, а водночас із м'якою й теплою усмішкою — так, щоб розчулити, але не травмувати маленького читача.

Борисюк

Люди кличуть мене Борисюком, хоча я волів би зватись якимось інакше, по-котячому — наприклад, Рудий. Мешкаю я у білому шатрі посеред великого міського парку. А ще донедавна опікувався тутешнім музеєм наук. Та відколи почалася війна, мусив шукати іншого прихистку. В музеї дітей зараз нема, а отже, і бутербродної ковбаски теж. Якщо по-правді, дітей нема майже ніде...

Моє помешкання схоже на будиночок ескімосів. Сюди щоранку сходяться гості з ковзанами й ключками для гри в хокей. Я люблю гостей і радо їх зустрічаю перед льодовою ареною. Гості з ключками й ковзанами вже добре мене знають, тому з порожніми руками ніхто не приходить. Хочеш почухати моє пузко — спочатку нагодуй.

Так було завжди, аж поки одного холодного ранку я не почув із сусіднього павільйону страх які противні голоси. Від них у мене шерсть ставала дибки і виникало непоборне бажання видертися на найвище дерево в парку. Із кожним днем голосів ставало більше. Зрештою я не витримав і підтюпцем побіг до заґратованого вікна, як справжній розвідник. Із нього чулося розпачливе скавуління.

Четверо з Яблунської

— Пф-ф-ф-ф! Ш-ш-ш-ш! Мрню-у-у-у! Святий роял канін! — щойно я з'явився на підвіконні, всі кудлаті морди в кімнаті одразу мене помітили — і нумо дзявкати. Мушу визнати, що нишпорка з мене поганенький вийшов.

— Гр-р-р-р! Вав-вав-вав-вав! ГАВ! ГАВ! дзяв-гр-р-р-р-дзяв-дзяв-дзяв... — такої гучної зустрічі я геть не очікував. Собацюри — а це були, звісно, вони, — скочивши на всі лапи, гавкали, дзявкали, скавчали і завивали. Оце так вляпався по самі вуса!

За якийсь час до кімнати з розлюченими мордами зазирнула дівчина. Вона взялася їх заспокоювати: гладити, роздавати смаколики та чухати за вушками. От би й мені так! Хоча ні, краще я заховаюсь і не висовуватимуся, поки приборкувачка кудлатих не піде.

Зрештою, коли гамір стихився і дівчина залишила цих диких собацюр самих, я наважився знову вийти до них. Мені нестримно кортіло дізнатися, хто вони і чому їх замкнули в ці дерев'яні клітки. А головне: звідки ті прибули й навіщо?

Стриб — і я знову на підвіконні. Невгамовні морди загарчали, виструнчили свої хвостища і ледве стримувалися, щоб не кинутись до мене. На щастя, вікно заґратоване, тож я був у безпеці. Найважче тримати себе в лапах було чотирьом кругленьким круть-вертям, із пащ яких виривалось тихе скавуління. Їхні малі хвостики метляли з боку в бік, розмітаючи навсібіч сіно, яким була вкрита підлога в загорожі. Я обережно ступив крок, потім ще один, перевібив хвостом міцність ґрат і, нарешті, зручно вмовстившись, привітався:

— Слава Україні, кудлаті! Після цих слів собацюри стихили гарчання і втихомирили свої хвости.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ